

NORGES HØYESTERETT

Den 20. oktober 2005 avsa Høyesterett dom i

HR-2005-01654-A, (sak nr. 2005/271), sivil sak, anke,

A (advokat Inger Marie Sunde)

mot

B (advokat Odd Rune Torstrup)

STEMMEGIVNING:

- (1) Dommer **Stabel**: Saken gjelder krav om oppreisning fra en fornærmet i sak om legemsbeskadigelse der tiltalte ble frifunnet for straffekravet, særlig spørsmålet om hvilket beviskrav som gjelder i en slik sak.
- (2) B ble ved tiltalebeslutning 2. februar 2004 satt under tiltale for en rekke forhold, blant annet overtredelse av straffeloven § 229 annet straffalternativ jf. § 232. Grunnlaget var beskrevet slik:

”Om kvelden fredag 16. august 2002 utenfor Tananger i Sola kjørte han på A med en båt slik at hun ble truffet av motorens propell og fikk stor bløtdelsskade på baksiden av høyre lår og kuttskade på baksiden av venstre lår. A ble operert flere ganger som følge av skadene og var innlagt på sykehus i halvannen måned. Hun ble påført flere varige og skjemmende arr som følge av skaden.”
- (3) En subsidiær tiltalepost på det samme grunnlaget om overtredelse av straffeloven § 238 for ved uaktsomhet å ha forvoldt betydelig legemsskade, ble trukket tilbake forut for hovedforhandlingen i tingretten.
- (4) A hadde gjennom sin bistandsadvokat fremmet krav om erstatning for lidet tap med kr 7 200 og krav om oppreisning med kr 150 000.
- (5) Under hovedforhandlingen i tingretten begjærte aktor en subsumsjonsendring slik at forholdet i stedet ble henført under straffeloven § 231. Ved Stavanger tingretts dom 25. juni 2004 ble B domfelt i samsvar med dette til en samlet straff av fengsel i tre år. Han

ble dømt til å betale erstatning og oppreisning til A i samsvar med hennes påstand. Dommen hadde slik domsslutning:

- ”1. B, født 00.00.69, dømmes for én overtredelse av strl. § 229, 2. straffalternativ, jfr. § 232, jfr. strl. § 231, for én overtredelse av strl. § 257, jfr. § 258, for én overtredelse av strl. § 317, 1. ledd, for én overtredelse av våpenloven § 33, 1. ledd, 2. punktum, jfr. 3. ledd, jfr. § 27 b, 2. ledd, for én overtredelse av strl. § 352 a og for to overtredelser av legemiddeloven § 31, 2. ledd, jfr. § 24, 1. ledd, alt sammenholdt med strl. §§ 62, 1. ledd og 63, 2. ledd, til en straff av fengsel i 3 – tre – år.

Til fradrag i straffen går 4 – fire – dager for utholdt varetektsfengsel.

2. B, født 00.00.69, dømmes til innen 14 – fjorten – dager fra forkynnelsen å betale erstatning til A for lidt tap med kr 7.200 – kronersyvtusentohundre–.
3. B, født 00.00.69, dømmes til innen 14 – fjorten – dager fra forkynnelsen å betale oppreisningserstatning til A med kr 150.000 – kroneretthundreogfemtitusen–.
4. B, født 00.00.69, dømmes til innen 14 – fjorten – dager fra forkynnelsen å betale saksomkostninger til det offentlige med kr 5.000 – kronerfemtusen–.”

- (6) Jeg bemerker at når dommen – etter subsumsjonsendringen – gjelder forsettlig grov legemsbeskadigelse, er det ikke riktig å henføre det samme forholdet også under straffeloven § 229 annet straffalternativ.
- (7) B anket til lagmannsretten over skyldspørsmålet for så vidt gjaldt den grove legemsbeskadigelsen, herunder det borgerlige rettskravet, og over straffutmålingen. Under behandlingen for lagmannsretten ble det stilt spørsmål til lagretten bare om overtredelse av straffeloven § 229 annet straffalternativ og § 232, da påtalemyndigheten ikke lenger fant bevismessig dekning for grov legemsbeskadigelse, jf. § 231. Lagretten svarte nei på spørsmålet om forsettlig legemsbeskadigelse, og B ble frifunnet for denne tiltaleposten. For de forholdene som var rettskraftig avgjort, ble han dømt til fengsel i 120 dager. Bistandsadvokaten opprettholdt på vegne av A kravene om erstatning og oppreisning som fastsatt av tingretten. B påsto seg frifunnet.
- (8) Lagmannsretten – de tre fagdommerne – behandlet kravene og kom, under dissens, til at B måtte frifinnes. Den samlede lagmannsrett la til grunn at det måtte foreligge en sterk grad av sannsynlighet for at vilkårene var oppfylt. Flertallet fant det ikke bevist at vilkårene var til stede, mens mindretallet kom til motsatt resultat. Gulating lagmannsretts dom er avsagt 6. januar 2005 og har slik domsslutning:

- ”1. B født 00.00.1969 frifinnes for det forhold som er beskrevet i tiltalebeslutningen av 1. desember 2004.
2. B født 00.00.1969 dømmes – for de forhold hvor skyldspørsmålet ble rettskraftig avgjort ved tingrettens dom – til en straff av fengsel i 120 – etthundreogtyve – dager. Han har krav på 4 – fire – dagers fradrag for utholdt varetekt.
3. B født 00.00.1969 frifinnes for As krav om erstatning og oppreisning.”

- (9) Dommen ble avsagt under slik dissens som jeg har gjort rede for.

- (10) A har anket lagmannsrettens avgjørelse av de borgerlige rettskravene til Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 435. Anken gjelder rettsanvendelsen, idet hun gjør gjeldende at lagmannsretten har lagt et for strengt beviskrav til grunn. Hun har også anket over bevisbedømmelsen. Hun har senere frafalt erstatningskravet, slik at saken for Høyesterett bare gjelder oppreisningskravet.
- (11) Det er fremlagt bevisopptak med forklaringer fra A og B og fra vitnet C, og skriftlige erklæringer fra overlege Jan Terje Røttingen, overlege Gro Reksten og psykologspesialist Ingunn Hove. Alle forklarte seg også for de tidligere retter. Med unntak av at saken nå bare gjelder oppreisningsspørsmålet, står den – for det spørsmålet anken gjelder – i samme stilling for Høyesterett som for lagmannsretten.
- (12) A har i korte trekk gjort gjeldende:
- (13) Lagmannsretten har lagt et for strengt beviskrav til grunn. Utgangspunktet i erstatningsretten er at det er tilstrekkelig med sannsynlighetsovervekt. Det er intet grunnlag i rettspraksis for at beviskravet skal være strengere i saker der tiltalte er frifunnet for straff. En slik ordning ville kunne ha uheldige konsekvenser ved at skadelidte ville være forsiktig med å anmelde straffbare forhold av frykt for å tape sitt erstatningskrav. Det ville også være uholdbart å skille mellom saker der straffesaken er fremmet separat, og der straffekravet og de borgerlige rettskrav behandles i samme sak.
- (14) Gjennom høyesterettspraksis er det riktignok utviklet et noe strengere beviskrav i saker der faktum er belastende, herunder at forholdet er straffbart. Regelen må likevel begrenses til de svært alvorlige forhold, beroende på de enkelte straffebuds karakter. Hensynet til den frifunnede moralske omdømme må dessuten avveies mot skadelidtes, som vil kunne bli rammet hvis hun ikke blir trodd. Det var ikke riktig av lagmannsretten å stille krav om sterk grad av sannsynlighetsovervekt i denne saken. Selv om skadelidte har bevisbyrden for at det foreligger en skadevoldende handling, må det tas hensyn til om en av partene har bidratt til å skape uklarhet om faktum. B nektet opprinnelig ethvert kjennskap til hendelsen, senere har han forklart seg inkonsekvent og med versjoner av hendelsesforløpet som ikke kan være mulige.
- (15) Det foreligger tilstrekkelig bevis for at B forvoldte skaden på grovt uaktsomt vis. I ruspåvirket tilstand styrte han i høy fart og uten å slå av eller fristille motoren, en båt rett mot en person som ubeskyttet svømte i vannet. Han skapte med dette en risikosituasjon med stort skadepotensial. Han hadde rikelig tid og anledning til å handle annerledes. Hans forklaring om at hun hoppet ut rett på propellen, er helt usannsynlig og i strid med hva som er fysisk mulig. Det er ikke grunnlag for å hevde at A selv har medvirket til skaden.
- (16) Handlingen har medført store smerter, en langvarig og smertefull behandling med fem operasjoner, og skjemmende arr på bena, som innebærer at hun for all tid må avstå fra å bruke shorts og korte skjørt. Oppreisningserstatningen må minst være på det nivå tingretten utmålte.
- (17) A har nedlagt slik påstand:

”Prinsipalt:

1. Stavanger tingretts dom datert 25.06.04 stadfestes for så vidt gjelder idømt oppreisningserstatning til A, med tillegg av lovbestemt forsinkelsesrente fra 14.07.04 til betaling skjer.

Subsidiært:

2. B dømmes til å betale A oppreisningserstatning fastsatt etter rettens skjønn.

Atter subsidiært:

1. Gulating lagmannsretts dom datert 06.01.05, punkt 3, oppheves og hjemvises til fortsatt behandling ved Gulating lagmannsrett.

For alle:

A/det offentlige tilkjennes saksomkostninger for Norges Høyesterett.”

- (18) B har i korte trekk gjort gjeldende:
- (19) Det er ikke grunnlag for å fravike utgangspunktet om at det kreves klar sannsynlighetsovervekt for domfellelse for et sterkt belastende faktum. Dette gjelder spesielt ved krav om oppreisning, som forutsetter grov uaktsomhet. Å kjøre på og skade en person i sjøen i ruspåvirket tilstand vil i alle miljøer oppleves som sterkt klanderverdig. Skadeserstatningsloven § 3-5 har også et pønalt formål og har sterkt slektskap med straff. Å senke beviskravet for oppreisningskrav vil bidra til å svekke frifinnelsen i straffesaken, og kan føre til flere avgjørelser med delt konklusjon, noe som i seg selv er uheldig.
- (20) Det er ikke grunnlag for å fravike utgangspunktet om at A har bevisbyrden. Hun anmeldte forholdet først et halvt år etter hendelsen og er dermed vel så mye å bebreide for at bevis ikke er sikret. Hovedproblemet i saken er at de to var alene i båten da ulykken skjedde, slik at det blir et spørsmål om påstand mot påstand. Når det ikke er mulig å vite hvilken forklaring som er korrekt, er det riktig, som lagmannsretten gjorde, å frifinne.
- (21) B kan ikke i dag sikkert si hvordan ulykken skjedde. Den kan imidlertid ikke ha skjedd slik A forklarer det. Enten må hun, som han har forklart for tingretten og lagmannsretten, ha hoppet rett ut og på propellen, eller hun må ha svømt inni den under et forsøk fra hans side på å hjelpe henne opp. Hun har uansett medvirket vesentlig til skaden ved å hoppe over bord og dermed skape en meget farlig situasjon. Også hun var ruspåvirket.
- (22) Dersom oppreisning skulle bli idømt, bør beløpet ut fra rettspraksis i sammenlignbare saker ikke overstige 50 000 kroner.
- (23) B har nedlagt slik påstand:
- ”1. B frifinnes.
 2. B/det offentlige tilkjennes sakens omkostninger.”
- (24) *Jeg er kommet til at anken fører frem, men at oppreisningsbeløpet må bli lavere enn det tingretten kom frem til.*
- (25) Etter skadeserstatningsloven § 3-5 bokstav a kan den som forsettlig eller grovt uaktsomt har voldt skade på person, dømmes til å betale oppreisning for skade av ikke-økonomisk art. Jeg behandler først spørsmålet om hvilken grad av sannsynlighet som kreves for å idømme oppreisningsansvar i en sak der gjerningsmannen er frifunnet for straff. Lagmannsretten – som behandlet både krav om erstatning og om oppreisning uten å skille

mellom kravene – la til grunn at det må foreligge en sterk grad av sannsynlighet for at ansvarsvilkårene er oppfylt. Det går ikke frem av lagmannsrettens dom om det skjerpede beviskravet var forårsaket av at B var frifunnet for straffekravet, eller om det mer direkte var knyttet til det belastende faktum som i tilfelle ville ligge til grunn for en domfellelse.

- (26) Innledningsvis finner jeg grunn til å presisere at det ikke er dekning i rettspraksis for en generell regel om et skjerpet beviskrav for erstatning og oppreisning alene på det grunnlag at tiltalte er frifunnet for forholdet, heller ikke i tilfelle der frifinnelsen er skjedd i samme sak som den etterfølgende pådømmelsen av de borgerlige rettskrav. I Rt. 2003 side 1671, som gjaldt uskyldspresumsjonen etter EMK artikkel 6 nr. 2, heter det i premiss 34:

”For at noen skal kunne bli dømt til straff, kreves at det ikke finnes rimelig tvil om at de objektive og subjektive vilkår for straff er oppfylt. I sivile saker stilles det ikke like strenge beviskrav. Da partenes interesser i sivile saker er kontrære, skal retten i sivile saker som utgangspunkt legge til grunn det faktum den finner mest sannsynlig. Fra dette utgangspunkt må det blant annet gjøres unntak for tilfeller hvor det er tale om å legge til grunn et faktum som er sterkt belastende for en part, jf. Skoghøy: Tvistemål, 2. utgave (2001), side 684 ff., jf. side 673 ff. På denne bakgrunn har det i tilfeller hvor tiltalte i en straffesak av noe alvorligere karakter er blitt frifunnet for straff, i rettspraksis blitt stilt som vilkår for å illegge erstatning for samme handling at det foreligger klar sannsynlighetsovervekt for at handlingen er begått, se for eksempel Rt. 1999 side 1363 (Karmøysaken) med videre henvisninger.”

- (27) Førstvoterende viser her til Rt. 1999 side 1363 (Karmøysaken), som gjaldt samme problemstilling, og der det fremgår at begrunnelsen for det skjerpede beviskravet er av generell karakter, jf. følgende uttalelse på side 1379:

”Det at beviskravene er forskjellige i ulike relasjoner, er ikke noe særegent for denne type saker. Når det for pådømmelse av oppreisningskrav i tilfeller hvor tiltalte er frifunnet for straff, blir stilt krav om klar sannsynlighetsovervekt for at tiltalte har begått handlingen, er det ut fra et generelt synspunkt om at det må stilles krav om kvalifisert sannsynlighetsovervekt for at retten skal kunne legge til grunn at det foreligger et sterkt belastende faktum, se f. eks. ...”

- (28) Det er altså hvor det sivilrettslige kravet må baseres på et særlig belastende faktum, at beviskravet skjerpes. Men rettspraksis kan ikke forstås slik at ethvert straffbart forhold innebærer et slikt belastende eller klanderverdig faktum at det skjerpede beviskrav kommer inn. De sakene jeg har vært inne på, gjaldt seksuelle overgrep, voldtekt og drap. Spørsmålet må avgjøres ut fra en konkret vurdering av det aktuelle forholdet. Hvor sterkt beviskravet skal skjerpes, kan også variere. I vår sak – som gjelder oppreisning – er grunnlaget grovt uaktsom skadeforvoldelse på person, jf. skadeserstatningsloven § 3-5 bokstav a. Handlingen er i tilfelle begått ved bruk av en hurtiggående båt og i ruspåvirket tilstand, mot en person som befant seg svømmende i vannet. Jeg finner at et slikt forhold for de aller fleste vil bli oppfattet som så belastende at det er grunnlag for et noe skjerpet beviskrav. Jeg tilføyer at jeg ikke finner grunnlag for å relativisere normen i forhold til ulike personer og miljøer. Jeg har således ikke lagt vekt på det forhold at B tilhører et belastet miljø, og at han flere ganger tidligere er straffet for legemsbeskadigelser.
- (29) Min konklusjon er derfor at det bør kreves klar sannsynlighetsovervekt for at vilkårene for å idømme oppreisning er oppfylt i en sak som denne.

- (30) Den konkrete vurderingen av om vilkårene er oppfylt i vår sak er vanskelig. Saken er i sterk grad preget av mangel på begivenhetsnære bevis. Det var ingen andre enn de to partene til stede da hendelsen inntraff, og det skjedde ingen umiddelbar sikring av bevis. De to partenes forklaringer avviker fra hverandre på vesentlige punkter. Både tingretten og lagmannsretten har imidlertid, etter en umiddelbar bevisføring og ut fra en vurdering av partenes troverdighet, langt på vei lagt samme saksforhold til grunn. Jeg er derfor kommet til at en ny behandling i lagmannsretten ikke vil gi et bedre grunnlag for avgjørelse enn det som nå foreligger for Høyesterett.
- (31) Så langt begge parter er enige om det, var saksforholdet som følger:
- (32) B, som er født i 1969, og A, som er født i 1981, var sommeren 2001 venner, og ble oppfattet som kjærester. B hadde i mange år tilhørt et rusmiljø i Stavanger, og brukte alkohol og amfetamin daglig. A var en tid mer tilfeldig i miljøet, men brukte i denne perioden amfetamin, ecstasy, hasj og rohypnol regelmessig, om enn ikke så hyppig. Fredag den 16. august 2002 var de to, sammen med kameraten C, på biltur til Sandnes, da de ble enige om å ta en tur på sjøen. Båten de brukte hadde C, uten at A visste dette, stjålet samme dag. Det dreiet seg om en åpen aluminiumsbåt av typen Buster med en motor på ca. 40 hestekrefter. A hadde i hvert fall tatt rohypnol dagen før, og hun hadde drukket noe alkohol. B, som hadde tatt amfetamin og drukket en hel del, førte båten. Det oppsto en krangel mellom B og A, og C ble etter eget ønske satt på land.
- (33) A ville også på land, men ble nektet dette av B, og krangelen fortsatte mens de to var alene i båten på vei ut mot åpent hav. På et tidspunkt hoppet A, fullt påkledd, i vannet for å svømme til land. Hun kom borti propellen og fikk store skader i lårene. B fikk henne på et tidspunkt om bord igjen og fikk kjørt til kai, der ambulanse kom til. A fikk umiddelbart sterke smertestillende midler og ble bragt til sykehus, der hun ble liggende i seks uker. Etterforskning ble først satt i gang etter at A anmeldte forholdet 13. mars 2003. Den stjålne båten er aldri funnet eller identifisert.
- (34) Uenigheten mellom partene gjelder hva som skjedde etter at A hoppet i sjøen. B har forklart at A plutselig hoppet ut av båten, at hun uforvarende må ha kommet borti propellen, og at han deretter fikk henne opp i båten og til land. A har forklart at hun først hoppet ut og svømte et stykke fra båten, for så å ta av seg klærne, legge dem i båten, som i mellomtiden var manøvrert bort til henne, og deretter svømme bort igjen.
- (35) Lagmannsretten har, etter en umiddelbar bevisføring, langt på vei lagt As forklaring til grunn og beskriver den innledende fase slik:
- ”Flertallet legger til grunn at B og A – etter at de ble alene i båten – kom i krangel og at de begge ble sterkt opphisset. Det legges til grunn at de begge var beruset, likevel slik at A bare var lettere påvirket. B nektet å etterkomme As ønske om å bli satt i land. A var sint på og redd for B og valgte å hoppe over bord i fart. B førte deretter båten inn til A som kledde av seg bukse, genser og sko. Klærne ble tatt om bord i båten. A ønsket ikke å bli tatt om bord i båten og la på svøm bort fra båten. Hun svømte bryst og delvis med hodet under vann. Da hun var kommet et stykke bort fra båten hørte hun at B startet motoren. Det er ikke tvil om at båten ble ført i retning av det sted i sjøen der A befant seg.”
- (36) Jeg finner, som lagmannsretten, at dette hendelsesforløpet er det klart mest sannsynlige. Bs forklaring er ikke forenlig med det faktum at A, etter hva jeg må legge til grunn, var uten bukse og genser da hun ble bragt til land, og at disse klærne lå i båten. Det svekker

også hans troverdighet at han opprinnelig nektet for hele hendelsen, og at han siden har skiftet forklaring flere ganger. Jeg legger altså, som lagmannsretten, til grunn at skaden ble forårsaket ved at B førte båten mot A mens hun svømte på vei bort fra den. Spørsmålet er så om betingelsene for oppreisning er til stede. Etter å ha konkludert med at det ikke er tvil om at A kom alvorlig til skade blant annet i lårene, og at skaden ble forårsaket av propellen på påhengsmotoren, sier lagmannsretten om dette:

”Hva som nærmere skjedde fremstår for flertallet som uklart. Flertallet finner ikke å kunne legge As egen forklaring til grunn. På den annen side finner flertallet heller ikke å kunne legge til grunn den redegjørelse for hendelsesløpet som B har gitt. De øvrige bevis i saken gir ikke tilstrekkelig støtte verken til A eller B sine standpunkt vedrørende hendelsesforløpet. Flertallet finner således at det foreligger absolutt tvil vedrørende den avgjørende del av det faktiske hendelsesforløp.”

- (37) Selv om domsgrunnene er knappe, forstår jeg lagmannsrettens flertall slik at den ikke finner det tilstrekkelig bevist at B opptrådte grovt uaktsomt når han styrte båten mot A på denne måten. Mindretallet på sin side uttaler at det finner dette bevist med en sterk grad av sannsynlighet.
- (38) Jeg er for min del enig i mindretallets bevisvurdering her, som også samsvarer med hva en enstemmig tingrett er kommet frem til. B førte en stjålet, ukjent båt med en påhengsmotor på 40 hestekrefter mens han var påvirket av alkohol og narkotiske stoffer. Han var klar over at A hadde hoppet i sjøen og lagt på svøm for å komme bort fra båten og til land. I denne situasjonen valgte han å starte opp motoren og styre rett mot det stedet i sjøen der hun befant seg. En slik adferd har et så stort farepotensial at den klart må anses som grovt uaktsom. At også A var noe ruspåvirket, og at det kanskje var uforsiktig av henne å hoppe i sjøen, kan jeg ikke se har betydning for denne vurderingen. Noe medvirkningsansvar for henne kan jeg således ikke se noe grunnlag for.
- (39) Jeg er dermed kommet til at vilkårene for å tilkjenne oppreisning er til stede. Jeg nevner for ordens skyld at mitt syn på dette spørsmålet ikke røkkes ved frifinnelsen av B. Tiltalen gjaldt forsettlig legemsbeskadigelse etter straffeloven § 229 annet straffalternativ. Den subsidiære tiltaleposten vedrørende uaktsomhet, som senere ble frafalt, gjaldt forvoldelse av betydelig legemsskade.
- (40) Når det gjelder oppreisningsbeløpets størrelse, har jeg funnet liten veiledning i rettspraksis. A ble påført store og svært smertefulle skader i lårene. Opplevelsen var i seg selv dramatisk og svært skremmende. Hun hadde et langvarig og belastende sykehusopphold, til dels med store smerter, og måtte blant annet gjennomgå fem operasjoner. Hun har i dag ingen medisinsk invaliditet, men lider under skjemmende arr på lårene, som hemmer hennes livsutfoldelse. Beløpet bør likevel etter mitt syn ligge noe under det nivå som er veiledende i voldtektssaker, og som vanligvis ikke overstiger 100 000 kroner. I en sak som denne antar jeg at 75 000 kroner kan være passende.
- (41) Anken har langt på vei ført frem. A har hatt fri sakførsel for Høyesterett, og B bør erstatte det offentliges saksomkostninger etter tvistemålsloven § 174 annet ledd jf. § 180 annet ledd. Arbeidsoppgaven fra prosessfullmektigen er på kr 125 010,75 inklusive mva, hvorav kr 25 767,50 er omkostninger. Oppgaven legges til grunn.
- (42) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Som oppreisning for ikke-økonomisk skade betaler B 75 000 – syttifemtusen – kroner til A innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler B 125 010,75 – etthundreogtjuefemtusenogti – kroner og syttifem øre – til det offentlige innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.

(43)	Dommer Coward:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(44)	Dommer Rieber-Mohn:	Likeså.
(45)	Kst. dommer Kaasen:	Likeså.
(46)	Justitiarius Schei:	Likeså.

(47) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Som oppreisning for ikke-økonomisk skade betaler B 75 000 – syttifemtusen – kroner til A innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler B 125 010,75 – etthundreogtjuefemtusenogti – kroner og syttifem øre – til det offentlige innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.